

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa W. Z.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w [...]oraz Sądowi Rejonowemu [...]

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 kwietnia 2010 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 21 maja 2009 r.,

odrzuca skargę kasacyjną nie obciążając powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Powód W. Z. domagał się zasądzenia kwoty 20.925 zł., z czego 19.215 zł. z tytułu niezwróconego, obniżonego w związku z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem dyscyplinarnym wynagrodzenia, oraz 1.080 zł. – z tytułu zwrotu kosztów tego postępowania dyscyplinarnego, wraz z odsetkami od dnia 4 lutego 2005 r. Stronę pozwaną reprezentował wskazany w pozwie Skarb Państwa – Prezes Sądu Okręgowego oraz wezwany z urzędu Sąd Rejonowy.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2008 r. Sąd Rejonowy – Sąd Pracy po ponownym rozpoznaniu sprawy oddalił powództwo.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego powód wniósł apelację.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną powód W.Z. Skarżący zarzucił:

- „1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;
2. naruszenie przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności nieważność postępowania.”

We wnioskach skargi kasacyjnej skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powinna spełniać wymagania określone w art. 398⁴ § 1, § 2 i § 3 k.p.c. Te z nich, o których mowa w art. 398⁴ § 1 k.p.c. należą do koniecznych wymagań skargi, a przy tym na tyle jednoznacznych i jednocześnie najściślej dotyczących istoty (konstrukcji) skargi, że ich niezachowanie oznacza wniesienie skargi wadliwe, z wadliwością podstawową, dyskwalifikującą skargę. Z tego powodu skarga podlega odrzuceniu, bez wszczynania procedury naprawczej (art. 398⁶ § 2 i § 3 k.p.c.). Inne konsekwencje wynikają natomiast w razie niezachowania wymagań skargi kasacyjnej określonych w § 2 i § 3 art. 398⁴ k.p.c. – ich brak podlega przewidzianemu w art. 398⁶ § 1 k.p.c. trybowi uzupełnienia. Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. W jednolitym i utrwalonym stosowaniu powyższego przepisu nie budzi wątpliwości, że spełnienie wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych nie może ograniczyć się do wskazania ustawowo określonej kategorii podstawy skargi, według jej określenia z art. 398³ § 1 k.p.c. Konieczne jest bowiem skonkretyzowanie abstrakcyjnie ujętej formuły przepisu w podstawę dotyczącą rozpatrywanej sprawy. Nie można poprzestać na

zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, ale koniecznie trzeba wskazać, które konkretnie przepisy zostały naruszone; tylko bowiem sprecyzowane zarzuty, stanowią podstawy skargi w danej sprawie będącej przedmiotem postępowania kasacyjnego, którego granice określa art. 398¹³ § 1 k.p.c. Skarżący powinien przytoczyć – oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy - naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega, oraz wykazać, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., sygn. akt III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114 i powołane tam orzeczenia Sądu Najwyższego).

Skarżący powołał się na naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz na naruszenie przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na wynik sprawy. Nie wskazał jednak naruszonych przepisów. W konsekwencji nie można uznać, że skarga kasacyjna powoda spełnia wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. W sytuacji, gdy skarga kasacyjna podlega odrzuceniu, Sąd Najwyższy nie rozpatruje z urzędu nieważności postępowania na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. Przepis ten ma zastosowanie w wypadku przystąpienia do rozpoznawania skargi kasacyjnej, co zależy od skutecznego jej wniesienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97 – OSNC 1997/8/114). Można jednak zauważyć, że podniesiony w skardze zarzut nieważności postępowania z uwagi na wydanie wyroku pod nieobecność powoda niewłaściwie zawiadomionego o terminie rozprawy, z powołaniem – w uzasadnieniu skargi – art. 379 pkt 5 k.p.c., nie został połączony ze wskazaniem przepisów postępowania przed Sądem drugiej instancji, którego naruszenie miałyby prowadzić do wadliwego przeprowadzenia rozprawy.

Z przedstawionych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.